

Trebuie să reușesc!

Trebuie să reușesc... am mai făcut-o și altă dată... nu mă dau bătut... când o să pot să ies din casă trebuie să nu se vadă c-am zăcut cinci luni într-un cavou de fier-beton pentru care am plătit tot ce-am adunat într-o viață de mizerie și renunțări...

Știa deja pe dinafară câți pași erau de la pat pân-la fereastra care dădea într-o curte interioară mică, ca un patio, în mijlocul căreia trona un kitsch de fântână cu statueta unei muze vărsându-și apa din amforă în vasul de marmură inutil de generos de la picioarele pedestalului. Inițial se certase cu arhitectul spunându-i că-și bătea joc de banii lor, băgându-i în spații inutile – proiecții ale minții lui aiurite și frustrări ale fostului student picat la arte, care ajunsese arhitect, dar tânjea încă după frumos și formele lui de exprimare – când ar fi putut mai bine să le facă odăile mai spațioase și culoarele mai late, să nu zgârie oamenii pereții când vin cu lucruri voluminoase.

Acum nu era zi în care să nu-și ceară iertare în gând aceluia om care făcuse ca săptămânile de izolare să aibă culoare de cer, miros de primăvară și foșnet de frunze, ajutându-l astfel să nu uite că trăiește și că trebuie să supraviețuiască pentru Ea.

Știa exact numărul pașilor până la ușa de la baie, așa că ori de câte ori își târșâia papucii și observa că nu mai avea cum să ajungă din 15 pași acolo intra în panică, alertat că mișcările îi deveneau tot mai rigide și puteau să-i zădărnicească planul de-a o revedea atunci când toate restricțiile ar fi fost ridicate, iar ei doi ar fi putut să se reîntâlnească. După o viață de militar, plină de reguli și rigiditate, totul îi părea acum o firească încarcerare pentru nesupunere. Trăise mult afară, sub cerul liber, simțind și boarea dimineților de primăvară învăluite în mireasma liliacului, și dogoarea verilor cu miros de piersici pârguite, dar și asprimea gerului din lunile de iarnă, când gheața trosnea sub pasu-i greu. Poate că tocmai felul în care trăise, mai toată viața, îl ajutase acum să nu înnebunească. Pentru că asta își repeta în fiecare zi:

Trebuie să reușesc... am mai făcut-o și altă dată... nu mă dau bătut!

Primele săptămâni nu ieșise deloc din casă. Trăise însă în mintea lui, alături de stări, cuvinte, fragmente din trecut, proiecții dintr-un viitor știut doar de el, personaje reale, și fictive, sentimente contradictorii și realități virtuale. Acolo se plimba ori de câte ori simțea că se înăbușă în apartament, sau când nu se mai suporta și avea nevoie să pună distanță între el și persoana lui. Acolo se ducea și când voia să o revadă pe Ea. Așa își păstra un echilibru fragil care-l făcea să vrea să parcurgă traseul acela de 1000 de pași pe care și-l decisese singur, de la început.

Fără toate acestea, ar fi zăcut și acum în patul care părea că se scufundă odată cu el, ca o barcă șubrezită de furtuni și găurită de stânci, în care nu mai avea loc nici măcar el, de câte probleme adunase an de an. Ar fi ales să lânzezească în așternuturile aproximativ curate și nu i-ar mai fi trebuit nimic, decât un firicel de aer că să poată respira. Făcuse asta în primele zile când realizase că era singur, că Ea nu mai era alături de el să îi încălzească spatele și să îi potrivească papucii în picioare. Nu voia să se ridice ca să aibă certitudinea lipsei ei. Prefera să o știe undeva în living, pe terasă, în bucătărie sau în baie.

Asta până în ziua în care sunase cineva la ușă și, după ce o strigase pe nume de câteva ori ca să se ducă să răspundă, decisese să se ridice el, agasat de insistența celui care nu părea că avea de gând să renunțe. Întâi nu-și găsisese papucii. Pe urmă îi luase invers. În cele din urmă reușise să se încălze și o pornise către holul de la intrare.

Trebuie să reușesc... am mai făcut-o și altă dată... nu mă dau bătut!

Și putuse. Cu mâinile tremurânde deschisese ușa răsucind maldărul de chei care zornăiau exact ca atunci când deschizi celula unui condamnat căruia i s-a decis grațierea în ultima clipă.

Probabil că arăta jalnic, pentru că acela din fața lui își pierduse entuziasmul cu care sunase și păruse că-și dorise să îl vadă. Colțurile gurii i se lăsaseră a uimire și durere. Parcă îi și surprinsese o grimasă, ca atunci când te supără ceva pe care nu îl poți defini pentru că n-ai idee ce l-a declanșat.

– Domnul Chirilă? Domnul colonel Chirilă, am vrut să spun?

Nu știa dacă dăduse din cap aprobator sau doar i se bățaise capul într-un tremur necontrolat, dar nu încercă să repete acțiunea ca să aibă certitudini, de teamă să nu fie considerat ramolit.

– Vezi bine. Eu sunt.

Ce tâmpenie! Ce să vadă tânărul acela cu ochelari cu lentile groase cât fundul de sifon?

– Spune, pentru ce m-ai deranjat? Că doar nu ai venit până la ușa mea ca să mă-ntrebi date pe care le puteai obține de la evidența populației sau circa de miliție?

– Permiteți să mă prezint. Mă numesc Alecu Nicolae. Sunt jurnalist. Am auzit de dumneavoastră și m-am gândit să vă întreb dacă nu ați dori să ne spuneți câteva vorbe despre vremurile pe care le trăim.

Se depărtase nițel, sau așa i se păruse, poate de teamă că tânărul ar fi putut pleca înainte ca el să apuce să îl roage să îi facă un serviciu.

– Bineînțeles că nu acum. Când doriți dumneavoastră. Vă las cartea mea de vizită și mă sunați la orice oră.

– Așa, deci. Vrei să fugi...

– Nici vorbă, dar cred că e un moment nepotrivit pentru dumneavoastră.

Îl privea pe bătrân cu milă și deznădejde. Nimic din ceea ce auzise și citise despre el nu se mai putea regăsi pe chipul acela palid, cu pomeți osoși din care obrații păreau că o luaseră la vale pierzându-se în două adâncituri brăzdate de o barbă albă, rărită și ea, ca și pijamaua pe care o purta. Bărbatul din fața lui era o umbră a imaginilor pe care le văzuse la redacție.

Trebuie să reușesc... am mai făcut-o și altă dată... nu mă dau bătut.

– Da, e un moment inoportun. Ai dreptate. Dar vreau să te rog ceva înainte să pleci.

– Sigur. Spuneți! Aș fi onorat să fac ceva pentru un om ca dumneavoastră.

– Alecule, băiete, când ai pătruns în casă, ai văzut pe cineva la intrare sau pe culoarul imobilului? O femeie, vreau să zic. Așa, între două vârste.

– Nu era nimeni. De fapt nu e lume pe străzi. Eu am obținut cu greu o hârtie ca să pot veni să vorbesc cu dumneavoastră. Oamenii stau în casă. Se feresc să umble.

– Ea nu se teme de nimic. Sigur a plecat după târguieli... dar uite, s-a făcut vineri și n-a mai venit.

– Când a plecat doamna?

– Lasă, mulțumesc, băiete. O să te caut eu, negreșit.

Aproape îi închisese ușa-n nas. Nu-l mai interesa deloc individul acela, care nici măcar nu o zărise, așa că nu avea cum să-i fie de folos. Toată bruma de energie pe care o mai avea trebuia să și-o păstreze pentru când avea să se întoarcă Ea.

Porni înapoi spre dormitor. Zărind cana pe noptieră, sorbi o gură de apă, cât să-și înmoaie buzele crăpate și gâtul uscat. Nu mai știa de când nu mai mâncase. La început îl luase amețeala și umbla ținându-se de mobile. Apoi, nici în pat nu mai era sigur pe el. Doar când dormea și o visa era liniștit și uita de tot. Asculta fiecare sunet care răzbătea din apartamentele vecine, încercând să prindă un crâmpei de discuție care să-l lege de realitate, ca mai apoi să se-nchidă total în el și-n iluziile lui. Numai gândul la Ea era ceva pentru care merita să trăiască. Știa că s-ar supăra dacă nu ar aștepta-o.

Liniște!

– **P**uteți să stați liniștiți măcar o oră? Sunt într-un meeting cu șefii mei din Austria.

– Mie mi-e foame! Vreau cartofi prăjiți cu șnițel.

– Căline, mamă, nu avem nici șnițel și nici n-am timp să-ți curăț acum cartofi. Vorbește cu taică-tu. Să-ți facă el!

– Tatiiii, vreau cartofi!

– Și eu, bătrâne.

– Cacifiori vlea și Dudu.

Întâi a așteptat câteva secunde să s-audă ușa închizându-se în urma Monicăi, apoi a răcnit cât a putut, ca să fie convingător în ochii celor trei copii care își exprimaseră dorințele culinare.

– Băăăi, ați înnebunit? Păi ce sunt eu? Chelner la KFC? M-ați văzut cu napron pe mână și mă confundați. Nici acolo nu vă servește nimeni. Și acolo se stă la coadă, se plătește. Mai e și închis câteodată. Ca acum, de exemplu.

– Hai, măi tatiiii... te rog! Mi-e foame!

– Și mie. Și mai trebuie și să-mi fac proiectul la fizică. Zi mersi că nu te pun să m-ajuti acolo. Scapi ieftin cu o tigaie de cartofi.

– Da' ce drăguț ești tu, Darius. Nu te uiți că ești mai înalt decât mine și mai gras decât maică-ta. Vrei să te slugăresc și la 17 ani, nu? Mișcă și curăță-ți singur, sau caută în frigider. Poate mai găsești niște ciorbă pe fundul oalei. Și aia trebuie mâncată. Doar nu vrei s-o aruncăm.

– O dăm câinelui.

– I s-a luat și lui de ciorbă. Îi ajunge că ne suportă. L-ați tâmpit de când stați acasă. Mă uit la el că s-ascunde amărātu' în câte-un colț ca să nu ne mai vadă și audă. Ori evadează, ori se sălbăticește și o să ne muște într-o bună zi.

– Dudu vlea papa la butică.

– N-ai voie cartofi! Nu sunt buni pentru un bebe. Îți dă tati un iaurt cu fructe sau o banană.

– Nu vlei banană. Vlei caciofi.

– Auzi Căline, ia-l pe ăsta mic și pune-i niște desene animate până termină șefa de maică-ta conferința vieții. Că de la tine a pornit hărmălaia. Tu, cu foamea ta și poftele tale imposibile. Caută în bufet! Poate mai sunt covrigei. Și vezi să nu-i mănânci de unu' singur. Dă-le și celorlalți.

Închise ușa la dormitor cât putu de calm, încercând să nu o trântescă de să sară tablourile de pe pereți. Îi venea să scoată urletele acelea de luptă ale triburilor pregătite de atac. Numai că dușmanul nu exista. Se trânti pe pat și strânse atât de tare în pumni cuvertura, încât simți cum unghiile îi intrau în carne, după ce trecuseră prin materialul plin, matlasat.

Doamne, ce n-am făcut bine? Pentru care din tâmpeniile tinereții mă perpelești acum? Ce dracu a fost în mintea mea să mă căsătoresc și să mai și fac trei copii? Câtă mândrie pe capul meu să am băieți... Păi cine mai era ca mine la birou? Mă priveau gagicile ca pe cel mai tare macho din cartier. Viril. Și eu mă plimbam țațoș ca un imbecil. Că cine naiba a știut că o să mă pomenesc cu toți pe cap o veșnicie în același loc, fără să pot să evadesc, fără să mă fofilez cu băieții la o bere, fără să facem un fotbal sau să dăm o tură cu motoarele. Doamneeee, dacă trec și de hopul ăsta și nu înnebunesc, nu mă sinucid și nu omor pe cineva și mă autodenunț, atunci mă călugăresc.

Nu era prima dată când gândea așa. Era doar prima dată în acea săptămână. Și era luni. După-amiază. Nu avea unde să plece, făcuse cumpărăturile săptămânale, și oricum peste tot în casă găseai conserve, biscuiți, chipsuri, grisine și pufuleți de ziceai că și-au deschis mini market. Și lada frigorifică era burdușită de nu mai răzbeai acolo. Cumpăraseră tot ce îi picase în mână, de la coaste picante de miel neozelandez la fructe de mare, de la legume asiatice pentru wok la aluaturi franțuzești dulci pentru prăjituri. Aprovizionați erau. Nu prea avea cine să le gătească însă, de când nu o mai chemaseră pe Rădița, femeia care le făcea menajul. Citeau ambalaje și căutau rețete pe net ori de câte ori începeau copiii să țipe după mâncare.

Pusese și benzină pentru a patra oară în acea lună, pentru că hotărâse să nu alimenteze niciodată de mai mult de 50 RON, ca să aibă motiv să meargă săptămânal. Trecuse și pe la farmacie, doar ca să mai ia niște pampersi, deși

cădeau peste el când deschidea debaraua, semn că exagerase pentru că Dudu cu siguranță nu avea să folosească scutece și la zece ani. La ai lui nu mai avea cum să se ducă, pentru că odihneau în pământ de ani buni, așa că nu puteau să-l ajute cu nimic. Nici măcar cu un sfat. Nici el pe ei. La soacră-sa chiar nu se înghesuia. O lăsa pe Monica să se răsfețe, și chiar era fericit pe ascuns când mergea ea acolo pentru că venea mereu cu câte ceva de mâncare, ceva care chiar se putea consuma fără să producă arsuri, crampe sau greață.

Deschise laptopul și-și puse căștile. Asta îl mai deconecta și pe el. Counterstrike. Juca precum un copil, cu o bucurie care făcea imposibilă orice asociere cu un cap de familie, tată de trei băieți și director de vânzări la cea mai titrată firmă de comunicații. Se abandona în fața ecranului și alerga pe hărți cu atâta dibăcie și frenezie de ziceai că intra în mintea omulețului pe care îl mânuia și îi asimila comportamentul și angajamentul. Deși părea un joc dur, îl deconecta mai ceva ca un calmant. Jucase de când primise primul computer performant. Întâi singur, apoi virtual în echipă, pentru ca în final să-și facă propria lui trupă și să participe la tot felul de competiții.

Doar că acum nu mai simțea aceeași bucurie ca înainte. Monica îl certa că n-are minte și-și pierde timpul, ditai șeful cu 200 de angajați, jucându-se ca un adolescent, iar de băieți se ferea el, convins că ar fi făcut mișto de el că e expirat.

– Iar te joci? Tu n-ai minte, măi tati. I-ai lăsat pe ăia să urle în living de a trebuit să încep să vorbesc și eu tot mai tare să nu creadă lumea că trăiesc într-o casă de nebuni, când eu le spuneam zilnic că la noi e o atmosfera de bibliotecă națională, pentru că toată lumea vorbește în șoaptă și merge pe vârfuri.

N-o auzise când intrase așa că acum era deja arțăgos, simțindu-se prins în offside.

– Trebuia să faci fete, dacă voiai ordine și disciplină, mâncare de fițe și balerine prin apartament. Ăștia sunt ca hunii. Când umblă ridică covoarele pe pereți, țipă și dărâmă tot.

– Mă întreb cum de ne mai suportă vecinii. Eu dacă aș fi în locul lor ori m-aș muta, ori aș chema poliția măcar o dată pe săptămână.

– Păi cine să o cheme? Că moșul de alături cred că e imun la urlete, după ce l-am educat sistematic de la trompeta și tobița lui Dudu, până la muzica heavy metal a lui Darius care face și tencuiala să cadă de pe pereți. Plus că la cât tace el, se compensează cu cât țipăm noi.

– Dar mai trăiește domnul colonel?

– Monico tată, nu știu ce să-ți spun. De mirosit n-a ajuns să miroasă, așa că și dacă a decis să se elibereze de păcate și să ne lase spațiul locativ liber a făcut-o de curând.

– Nu ești normal la cap. Astea-s vorbe? Bietul om, e așa singur...

– Să ne înfieze pe unul din noi. Are de unde alege. Suntem unu' și unu'.

– Termină cu prostiile! Mă gândesc să mă duc să sun la el și să-i duc ceva de mâncare.

– Așa zici? Vrei să-l omorâm de-a binelea? La cum gătim, doar noi putem să consumăm fără să murim. Că ne-am antrenat. El crapă de la prima linguriță. Lasă-l! Iartă-l! Dă-i o șansă, dacă nu a predat echipamentul deja, măcar să aibă parte de o moarte naturală.

– Nu te mai faci bine. De la cretinitatea asta de joc ți se trage.

Alesese să iasă, convinsă că era o cauză pierdută să se pună cu el, mai ales că se simțea stoarsă de vlagă după întâlnirea cu șefii.

– Au mâncat ăștia mici?

– Covrigi și probabil alte multe tâmpenii de prin dulapuri. Nu cred că se îndurau să lase dulciurile și snacksurile în așteptarea cinei. Chiar, ce mâncăm diseară?

– Fac paste.

– În fine, ceva cu care nu ne poți otrăvi.

N-am chef!

Așteptă încă câteva minute bune înainte să-ncerce să se desprindă din îmbrățișarea lui. Îi ascultase respirația care se potolise încet, încet, până într-atât încât nu se mai auzea nimic, de parcă murise subit. Îi simțise mâna tot mai grea pe sânul ei drept, semn că se adâncise în lumea viselor, de unde doar câte-un zvâcnet îl făcea să tresară, strângând inconștient carnea caldă și catifelată.

Făcuseră dragoste aproape așa cum făceau sport dimineața. Ea alergând pe bandă, cu gândurile în oricare altă parte decât în încăperea aceea pe care și-o dorise atât de mult cu o altă întrebuintare, el trăgând de greutatea înșirate peste tot, pentru menținerea tonusului, sau pentru că nu avea altceva mai bun de făcut și nu era încă împăcat cu gândul că ședințele de trei ori pe săptămână la sala de forță care îi aduceau atâta bucurie dispăruseră înghițite de niște ordine și decrete stupide.

Dragostea lor părea un ritual de împerechere care se desfășura pentru reglarea hormonilor la el și fertilitate la ea. Nu aveau nici măcar un țel comun, dar asta nu-i împiedica să-și dea silința să facă totul perfect, așa cum se și antrenau, de parcă nu se schimbaseră nimic în viața lor, el continuând să meargă la sală să-și contureze bicepsii, tricepsii, și pătrățelele de pe abdomen, ea lucrând la fel de stresată să nu acumuleze celulită sau să i se lase sânii și să o găsească el dizgrațioasă și să nu vrea să se mai culce cu ea. Încă se gândea la el ca la tatăl viitorului ei copil.

Își mută corpul tot mai aproape de marginea patului, prin mișcări laterale din șolduri, descotorosindu-se ușor și de piciorul lui care trona peste pântecul ei, apăsându-i vezica și creându-i senzația că dacă nu va ajunge la baie în următoarele cinci secunde avea să se scape pe ea. Se lăsă să se scurgă pe podea, grijulie doar să nu facă gălăgie, nicidecum să nu se lovească. Răceala podelei o înfioră pentru o clipă, trezind-o la realitate. Altă dată, la începutul relației lor, n-ar fi plecat de lângă el. Ar fi dormit îmbrățișată până

în zori, căutându-se ca niște nebuni frumoși care se întâlnesc pentru prima dată după ce s-au dorit o eternitate.

Își adună hainele din mers, jenată de parcă ar fi urmat să primească musafiri, și ieși închizând ușa fără să se-audă nici cel mai mic zgomot. Decise că nu avea să își facă duș acum, lăsând sămânța lui să-și caute rostul în pântecul ei care râvnea după fertilitate. Trecu totuși pe la baie pentru necesități stringente, apoi își puse o pereche de șosete și halatul gros de catifea bordo tivit cu șnur auriu, își legă strâns cordonul și se duse în așa-zisa cameră de sport, care-și aștepta de ceva vreme utilitatea pentru care exista în mintea ei – aceea de cameră a copilului.

Mereu îi plăcea să stea aici, în fotoliul încărcat de prosoape și haine, închipuindu-și că citește povești sau cântă băiețelului sau fetiței lor. Uneori i se părea chiar că vede totul aievea, că mirosea a lapte și a bebeluș. Era fericită atâta vreme cât nu deschidea ochii și realitatea nu-i corecta imaginația.

Încercase să-l convingă că ar trebui amenajată deja odaia bebelușului, dar nu avusese sorți de izbândă, lovindu-se de un zid mai puternic decât dorința ei. Ba mai rău. Pe cât de mult își dorea ea să dea utilitatea visată încăperii, pe atât de mult dota el camera cu tot felul de aparate menite să-i întrețină trupul, de parcă singurul lui scop în viață era să arate lucrat ca pentru campionatele mondiale de fitness. Atunci îl ura cel mai tare.

– Mamă, ce faceți? Sunteți bine?

– Da, puiule. Jucăm remi. Dar mă bate taică-tu ăsta de fiecare dată, așa că nu mai e nici-un suspans. Nu știi ce satisfacție are să mă nenorocească la fiecare partidă. Întinerește de fericire și are grijă să spună tuturor cum m-a bătut de m-a snopit.

– Ce frumos!

– Frumos pe naiba! Frumos ar fi să mai mă lase și pe mine să-l bat, dar n-ai să vezi. Îmi iau însă revanșa la șah.

– Mami, dar voi nu vă plictisiți niciodată să jucați aceleași jocuri și să se întâmple de fiecare dată același lucru după atâția ani? Îmi amintesc că și când eram eu mică tata te bătea la remi și tu îl întreceai la șah, cum îmi

amintesc și că tata făcea cea mai bună mămăliguță și tu îl puneai numai pe el să o facă, iar el zicea că tu erai cea mai pricepută la făcut grătarul.

– Așa e! Probabil că fiecare dintre noi înțelegea că în căsnicie partenerii trebuie să lase loc pentru bucurii mici unul altuia, fără să îngrădească sau să forțeze libertatea celuilalt.

– Voi chiar vă mai iubiți încă?

– Vezi bine. Ce-ți veni? Doar de aia ne-am luat. Crezi că am fi stat împreună 40 de ani dacă nu ne-am fi putut suporta sau am fi fost egoiști? Lasă-ne pe noi, că doar nu de asta m-ai sunat, spune-mi de voi. Ce mai e la capitală?

– Nimic. Ce vezi la știri. Nici eu nu știu mai mult.

– Nu ne mai uităm la televizor. Citim, facem rebus, gătim împreună și povestim. M-am săturat să aud anunțurile alea care zici că prevestesc sfârșitul lumii. Să nu vă mai uitați nici voi!

– Nici nu ne uităm. Mai mult stăm pe seriale și documentare, dar nici asta mereu. Muncim amândoi ca disperații și abia de apucăm să schimbăm două vorbe. Mi se pare că dacă mai ține mult o să ne sălbăticim.

– Lasă, mamă, că e mai bine așa. Mai stă lumea acasă, mai vorbesc între ei, mai se ascultă și înțeleg, că prea înnebuniseră. Toată ziua pe drumuri, la muncă și la mall. Puteai să trăiești așa și cu vecinul, dar și cu cel mai mare dușman. Oricum nu incomoda nimeni pe nimeni. De aia se alegea praful de familie și nu le mai venea nici copii să facă. Apropo de copii, voi când aveți de gând să ne faceți bunici? Grăbiți-vă, mamă, că m-am săturat de grătare, vreau să fac supă cu tăiței, și pui pane, și plăcintă cu mere. Vreau să croșetez botoșei și căciulițe și să alerg după bicicletă.

– Stai că îmi sună telefonul de serviciu. Revin eu, dacă nu e ceva serios. Pupă-l pe tata și aveți grijă de voi!

Închisese nu pentru că nu avea răspuns, ci pentru că răspunsul era amar. Îl iubise pe Octav și își dorise enorm să fie femeia lui. Și el o iubise. Poate se mai iubeau încă. Doar că în ea maternitatea crescuse înainte de a-i crește burta și a da naștere unui pui de om. Crescuse odată cu dorința de a lăsa ceva pe lume și a iubi pe cineva necondiționat. Dar pe cât își dorea ea de mult un